

Psykopatens offer

Å leve sammen med en psykopat kan bety å miste all selvtillit og til slutt all livsglede.

Med stor interesse har jeg lest Jeg-spaltens mange innlegg og svar om psykopatens adferd. Dette feltet innenfor psykiatrien har vakt enorm interesse da jeg har vært gift med en psykopat.

Det er nå snart tre år siden vårt ekteskap ble oppløst og jeg slapp ut av fangenskapet. Hadde det ikke vært for gode venners utstrakte armer og noen klare øyeblikk som fortalte meg at jeg hadde et ansvar for mitt mindreårige barn, tror jeg mitt liv hadde tatt slutt.

I ettertid er det uhyggelig å tenke tilbake på hvordan sjarmen bleknet når målet var nådd. Hersketeknikken og en viss form for tyranni tok stadig mer overhånd, og han selv stilte seg alltid i et gunstig lys og fremhevet til enhver tid alle feil og mangler ved meg. Ja, han hadde en eventyrlig evne til å finne mine svake punkter for så å angripe hvis jeg prøvde å «stikke». Han hadde enorme forventninger til meg på alle hold og var selv ikke villig til å yde en liten promille. Hensynsløs opptreden uten skam eller skyldfølelse. Jeg fikk av og til følelsen av at han hadde stor tilfredshet og lykke når han hadde oppnådd å se meg gråte av fortvilelse og bunnløs ulykke.

Dessverre var han også hjertevenn med kong alkohol, den eneste vennen forevrig, som gjorde sitt til at hans psykopatiske livssituasjon ikke stabiliserte seg, han ble verre og verre å leve sammen med. Min psykiske situasjon ble etterhvert så dårlig at jeg måtte ha psykiatrisk behandling og derpå psykomotorisk behandling for å komme på bana. Under et av mine verste sam-

menbrudd greide han på sin sjærerende og manipulerende måte selv å unnvike ansvaret og dytte det over på andre som skjønte alvoret.

Inntil dette tidspunkt var jeg intetanende om at jeg var gift med en psykopat som prøvde, slik føltes det, å ta livet av meg. Psykopaten hadde tatt bolig i meg og styrte meg etter sitt eget velbefinnende. Så ofte han kunne, presserte han min dårlige intelligens, manglende hensyn til ham og neurotiske tendenser, han selv — helt perfekt. Det skremmende var at jeg til slutt trodde at han hadde rett og mistet troen på meg selv som individ, hvilket var en grusom opplevelse.

For meg var det et sjokk å bli konfrontert med virkeligheten, forestest mulig å komme meg ut av forholdet. Mitt budskap ble en stor overraskelse for ham da alle grenser for innlyndelse, sjarm og bønnfølelse ble sprengt, utenkelig at jeg ikke skulle forbli offeret ved hans side.

I ettertid har dette vært en så sterk og skremmende opplevelse at min livsholdning til menn har vært vanskelig. Jeg har hatt lett for å betrakte dem som psykopater så sant det motsatte straks ikke har vært bevist.

Hevnakten har vært et stadig tilbakevendende problem, den er så stor som et vondt år. Esterhvert har jeg greid å innse at det rett og slett er umulig å få en psykopat til å forstå sine feil og overtredelser overfor sine medmennesker. Han vil hele sitt liv fortsette i det samme sporet og etterlate seg det ene offer etter det andre.

Når vi nå en gang har et barn sammen, kan

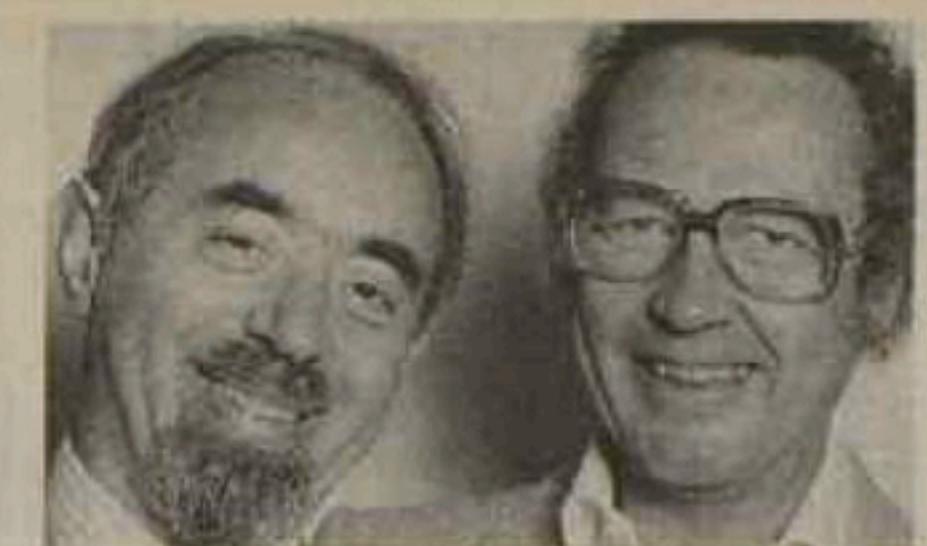
jeg aldri få fred fra psykopaten, og til sine tider oppleves det som en stor belastning. Hans innbitte manipulering og maktposisjon er hele tiden tilstede, men heldigvis er jeg blitt sterk på denne livserfaringen og er ikke lenger hans offer.

Det er faktisk vanskelig å gi mitt barn en positiv holdning til sin far når jeg innerst inne vet hvor hensynsløs og farlig han er, også overfor et barn. Men uansett, mine opplevelser skal allikevel ikke innvirke negativt på barnet. En dag vil hun forhåpentlig selv greie å vurdere sin far.

Mitt håp er at den oppvoksende generasjonen i skolen får lære mer om psykiatri, slik at tragedier kan unngås.

Vær på vakt, psykopaten finnes der du minst kan tro at han er, og er du først fanget, er mitt råd: Kom deg bort fortest mulig!

B.S.

Berthold Grünfeld og Hans Jakob Stang undergir ethvert spørsmål konfidensiell behandling. A-Magasinet redaksjon sender all post til dem våpnet. Bare brev under fullt navn behandles. Men det er ingen betingelse at innlegg skal brukes med fullt navn i bladet.

Svar til «også en livselsker»

Mennesket er unikt!
Utstyrt med hjerne!
Utstyrt med følelser!
Vi har alle muligheter
til å bruke oss selv!!

Hvorfor er vi blitt så selvpoptatte, spør du. — Det er opp til oss selv det. — Nå får det være slutt med å skynde på tiden, og utviklingen, på samfunnet!

Du og jeg kan gjøre noe med det. — Vi kan ta hensyn, tenke på — og gjøre noe for andre.

Det er venninnene dine det er synd på. De bruker ikke seg selv — de har gjort seg selv til tomme skall. — Hvor lykkelige tror du de er — innerst inne??

Du — som er et tenkende, reagerende individ — kan umulig ha noe til felles med dem. Misunn dem ikke. Og husk: Det finnes mange, mange som trenger deg.

«En annen livselsker».